



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 190/2014-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. marca 2014 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, vedené pod sp. zn. Rvp 10396/2013, Rvp 10399/2013, Rvp 10404/2013, Rvp 16248/2013, Rvp 16249/2013, Rvp 16250/2013, Rvp 16251/2013, Rvp 16252/2013, Rvp 16253/2013 a sp. zn. Rvp 18901/2013, zastúpenej obchodnou spoločnosťou Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj namietaného porušenia čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na účinný prostriedok nápravy a na spravodlivý proces podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie postupom Okresného súdu Topoľčany a jeho uznesením sp. zn. 12 Er 860/2005 zo 14. februára 2012 (Rvp 10396/2013, Rvp 10399/2013), Okresného súdu Komárno a jeho uznesením sp. zn. 8 Er 17/2004 z 2. mája 2012 (Rvp 10404/2013), postupom Okresného súdu Levice a jeho uzneseniami sp. zn. 14 Er 873/2006 z 18. mája 2011 (Rvp 16248/2013, Rvp 18251/2013), sp. zn. 6 Er 166/2003 zo 17. januára 2012 (Rvp 16249/2013, Rvp 16250/2013), sp. zn. 11 Er 4/2007 z 12. marca 2012 (Rvp 18901/2013), postupom Okresného súdu Nitra a jeho uznesením sp. zn. 9 Er 398/2005 zo 4. apríla 2012 (Rvp 16252/2013,

Rvp 16253/2013) a postupom Krajského súdu v Nitre a jeho uzneseniami sp. zn. 25 CoE 120/2012 z 31. októbra 2012 (Rvp 10396/2013, Rvp 10399/2013), sp. zn. 7 CoE 110/2012 z 31. októbra 2012 (Rvp 10404/2013), sp. zn. 15 CoE 324/2012 z 31. januára 2013 (Rvp 16248/2013, Rvp 16251/2013), sp. zn. 15 CoE 335/2012 z 31. januára 2013 (Rvp 16249/2013, Rvp 16250/2013), sp. zn. 9 CoE 126/2012 z 28. februára 2013 (Rvp 16252/2013, Rvp 16253/2013) a sp. zn. 25 CoE 64/2013 z 28. marca 2013 (Rvp 18901/2013) a takto

### **r o z h o d o l :**

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o., vedené pod spisovými značkami sp. zn. Rvp 10396/2013, Rvp 10399/2013, Rvp 10404/2013, Rvp 16248/2013, Rvp 16249/2013, Rvp 16250/2013, Rvp 16251/2013, Rvp 16252/2013, Rvp 16253/2013 a sp. zn. Rvp 18901/2013 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. III. ÚS 190/2014.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o., o d m i e t a .

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 12. februára 2013, 20. mája 2013 a 1. júla 2013 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namieta porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), ako aj porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru a práva na účinný prostriedok nápravy a na spravodlivý proces podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) postupom Okresného súdu Topoľčany a jeho uznesením sp. zn. 12 Er 860/2005 zo 14. februára 2012

(Rvp 10396/2013, Rvp 10399/2013), Okresného súdu Komárno a jeho uznesením sp. zn. 8 Er 17/2004 z 2. mája 2012 (Rvp 10404/2013), postupom Okresného súdu Levice a jeho uzneseniami sp. zn. 14 Er 873/2006 z 18. mája 2011 (Rvp 16248/2013, Rvp 18251/2013), sp. zn. 6 Er 166/2003 zo 17. januára 2012 (Rvp 16249/2013, Rvp 16250/2013), sp. zn. 11 Er 4/2007 z 12. marca 2012 (Rvp 18901/2013), postupom Okresného súdu Nitra a jeho uznesením sp. zn. 9 Er 398/2005 zo 4. apríla 2012 (Rvp 16252/2013, Rvp 16253/2013) (ďalej aj „uznesenia okresného súdu“) a postupom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) a jeho uzneseniami sp. zn. 25 CoE 120/2012 z 31. októbra 2012 (Rvp 10396/2013, Rvp 10399/2013), sp. zn. 7 CoE 110/2012 z 31. októbra 2012 (Rvp 10404/2013), sp. zn. 15 CoE 324/2012 z 31. januára 2013 (Rvp 16248/2013, Rvp 16251/2013), sp. zn. 15 CoE 335/2012 z 31. januára 2013 (Rvp 16249/2013, Rvp 16250/2013), sp. zn. 9 CoE 126/2012 z 28. februára 2013 (Rvp 16252/2013, Rvp 16253/2013) a sp. zn. 25 CoE 64/2013 z 28. marca 2013 (Rvp 18901/2013) (ďalej aj „uznesenia krajského súdu“).

Zo sťažností vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá inter alia poskytovaním úverov z vlastných zdrojov a v rámci svojej činnosti poskytla na základe zmlúv o úvere uzavretých s dlžníkmi úvery, ktoré boli títo povinní vrátiť podľa podmienok dojednaných v úverových zmluvách. Vzhľadom na skutočnosť, že dlžníci dobrovoľne nepristúpili k úhrade svojich záväzkov, ich pohľadávky voči sťažovateľke sa stali splatnými a v nadväznosti na podmienky dojednané v úverových zmluvách obsahujúce vo väčšine prípadov tzv. rozhodcovskú doložku boli sťažovateľkou začaté rozhodcovské konania pred ňou zvoleným rozhodcovským súdom. Následne boli na základe rozhodcovských rozsudkov vydaných v týchto konaniach začaté exekučné konania. V ďalších prípadoch boli na základe splnomocnenia udeleného dlžníkmi pri podpise úverovej zmluvy spísané splnomocneniami dlžníkov notárske zápisnice, ktoré sa taktiež stali exekučnými titulmi, na podklade ktorých boli v prospech sťažovateľky začaté exekučné konania. V priebehu exekučného konania bolo uzneseniami Okresného súdu Topoľčany, Okresného súdu Komárno, Okresného súdu Levice, Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresné súdy“) v sťažovateľkou napadnutých konaniach rozhodnuté o zastavení

prebiehajúcich exekučných konaní. Krajský súd na odvolania sťažovateľky svojimi rozhodnutiami potvrdil napadnuté uznesenia okresných súdov ako vecne správne.

Sťažovateľka v predostretej argumentácii atakuje právne závery vyplývajúce z rozhodovacej činnosti okresných súdov a krajského súdu, ktorým vytýka ich nesprávnosť z hľadiska právneho posúdenia relevantných hmotnoprávnych ustanovení príslušných právnych predpisov na predmetnú právnu vec sa vzťahujúcich a zároveň poskytuje ústavnému súdu vlastnú interpretáciu právnych predpisov vzťahujúcich sa na uvedené konania.

V doplneniach sťažností doručených ústavnému súdu 25. júla 2013 sťažovateľka poukazuje na rozsudok Súdneho dvora Európskych spoločenstiev (ďalej len „Súdny dvor“) vo veci Banif Plus Bank Zrt proti Csaba Cipani a spol. sp. zn. C-472/11 z 21. februára 2013, z ktorého má vyplývať, že čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý konštatoval ex offio nekalú povahu zmluvnej podmienky, nemusí na to, aby mohol vyvodiť dôsledky tohto konštatovania, čakať, či spotrebiteľ informovaný o svojich právach navrhne, aby uvedená podmienka bola zrušená, avšak zásada kontradiktórnosti vo všeobecnosti zaväzuje vnútroštátny súd, ktorý konštatoval v rámci preskúmania ex offio nekalú povahu zmluvnej podmienky, informovať účastníkov konania v spore a vyzvať ich, aby sa k tomu kontradiktórne vyjadrili spôsobom, ktorý na tento účel ustanovujú vnútroštátne procesnoprávne predpisy.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka žiada, aby ústavný súd vydal rozhodnutie, ktorým vysloví porušenie jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ako aj porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru a práva podľa čl. 47 charty postupom a uzneseniami okresných súdov a postupom a uzneseniami krajského súdu v uvedených konaniach, zruší označené uznesenia okresných súdov a uznesenia krajského súdu, veci vráti okresným súdom na ďalšie konanie a sťažovateľke prizná primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

## II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

### **1. K spoločnému prerokovaniu vecí**

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“).

Podľa § 112 ods. 1 OSP môže súd v záujme hospodárnosti konania spojiť na spoločné konanie veci, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 10396/2013, Rvp 10399/2013, Rvp 10404/2013, Rvp 16248/2013, Rvp 16249/2013, Rvp 16250/2013, Rvp 16251/2013, Rvp 16252/2013, Rvp 16253/2013 a sp. zn. Rvp 18901/2013 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností, ako aj vzhľadom na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorým sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd o ich spojení na spoločné konanie tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

## **2.1 K namietanému porušeniu označených práv postupom okresných súdov v označených konaniach a napadnutými uzneseniami okresných súdov**

V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, podľa ktorého ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06). Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

Pokiaľ ide o napadnutý postup okresných súdov a nimi vydané uznesenia o zastavení exekúcie, ústavný súd vzhľadom na už uvedené poukazuje na skutočnosť, že proti týmto uzneseniam bolo možné podať odvolanie ako riadny opravný prostriedok, čo sťažovateľka aj využila. Označené uznesenia okresných súdov, ako aj sťažovateľkou namietaný postup, ktorý vydaniu rozhodnutí predchádzal, bol teda predmetom súdneho prieskumu krajským súdom. S prihliadnutím na to bolo preto potrebné túto časť sťažností odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

**2.2 K sťažnostiam namietajúcim porušenie označených práv postupom a uzneseniami krajského súdu sp. zn. 25 CoE 120/2012 z 31. októbra 2012 (Rvp 10399/2013), sp. zn. 7 CoE 110/2012 z 31. októbra 2012 (Rvp 10404/2013), sp. zn. 15 CoE 324/2012 z 31. januára 2013 (Rvp 16248/2013), sp. zn. 15 CoE 335/2012 z 31. januára 2013 (Rvp 16249/2013) a sp. zn. 9 CoE 126/2012 z 28. februára 2013 (Rvp 16252/2013)**

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľka podala viacero takmer identických sťažností, ktoré boli ústavným súdom zaregistrované pod viacerými spisovými značkami Rvp. Vzhľadom na uvedené sa ústavný súd v prvom rade zaoberal tými sťažnosťami sťažovateľky, ktoré boli z hľadiska rozsahu namietaných práv koncipované širšie (označené v bode 2.2 tohto rozhodnutia, pozn.).

Ústavný súd už vo viacerých svojich rozhodnutiach podrobne analyzoval dôvody zjavnej neopodstatnenosti sťažností sťažovateľky a plne stotožňuje s dôvodmi, ktoré v nich uviedol, napr. sp. zn. III. ÚS 242/2011 z 31. mája 2011, sp. zn. II. ÚS 473/2011 z 20. októbra 2011, sp. zn. II. ÚS 303/2011 z 24. augusta 2012, sp. zn. III. ÚS 397/2011 z 27. septembra 2011, sp. zn. I. ÚS 227/2012 zo 16. mája 2012, I. ÚS 382/2012 z 22. augusta 2012, sp. zn. I. ÚS 409/2012 z 22. augusta 2012 a sp. zn. III. ÚS 7/2013 z 15. januára 2013 a sp. zn. III. ÚS 453/2013 z 26. septembra 2013, pri akceptovaní

právných záverov rozhodnutí všeobecných súdov o neprípustnosti, resp. zastavení exekúcie, pretože rozhodcovský rozsudok a tiež notárska zápisnica, ako to bolo v týchto prípadoch, na podklade ktorých boli exekúcie vedené (resp. navrhnuté), neboli z rôznych dôvodov spôsobilým exekučným titulom na vedenie exekúcie.

Na uvedenom nemení nič ani argumentácia sťažovateľky o porušení práva na účinný prostriedok nápravy a na spravodlivý proces zaručeného čl. 47 charty a z neho vyplývajúcej zásady kontradiktórnosti konania tým, že konajúce súdy pred rozhodnutím o posúdení zmluvnej podmienky (rozhodcovskej doložky) ako nekalej nedali účastníkom konania príležitosť vyjadriť sa k týmto dôvodom, tak ako to sťažovateľka odvodzuje z rozsudku Súdneho dvora vo veci Banif Plus Bank Zrt proti Csaba Cipani a spol. sp. zn. C-472/11 z 21. februára 2013. Ústavný súd v tejto súvislosti predovšetkým pripomína, že sťažovateľka mala možnosť sa oboznámiť s dôvodmi zastavenia exekučného konania a neprípustnosti exekúcie z už uvádzaných dôvodov z uznesení okresného súdu, proti ktorým aj podala odvolania, v ktorých sa k týmto dôvodom vyjadрила. Obdobne aj povinní z exekúcie, ktorí majú v zmluvnom vzťahu so sťažovateľkou postavenie spotrebiteľov, mali po doručení uznesení prvostupňového súdu možnosť vyjadriť sa (prípadne podať odvolanie proti uzneseniu okresného súdu) v tom smere, že si neprajú, aby bolo v ich prípadoch vylúčené uplatnenie nekalej zmluvnej podmienky. Sťažovateľkou uplatnenými argumentmi sa krajský súd v napadnutých uzneseniach náležite zaoberal a vyložil svoje závery, pre ktoré vzhliadol uznesenia okresného súdu ako vecne správne.

Pre ústavnú udržateľnosť napadnutého postupu a uznesenia postačuje, aby bola zásada kontradiktórnosti dodržaná v konaní ako celku (v posudzovanom prípade v konaní na oboch stupňoch). Presadzovanie názoru, že na každom jednom stupni súdnictva musí byť uvedená zásada dodržaná bez výnimky, by podľa názoru ústavného súdu odvolaciemu súdu v zásade prisúdilo len funkciu akéhosi kasačného orgánu, bez reálnej možnosti konvalidovať prípadné procesné nedostatky vlastným postupom. Na základe uvedeného preto ústavný súd dospel k záveru, že postupom krajského súdu a jeho uzneseniami bol v daných veciach princíp kontradiktórnosti súdneho konania, ktorý je obsahom práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 charty, dodržaný, čím k porušeniu označených práv dôjsť nemohlo.

Prihliadajúc na zásady procesnej hospodárnosti preto ústavný súd tieto sťažnosti odmietol z rovnakých dôvodov bez odôvodnenia (posledná veta § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

**2.3 K identickým sťažnostiam sťažovateľky vedeným pod sp. zn. Rvp 10396/2013, Rvp 16248/2013, Rvp 16249/2013, Rvp 16252/2013 a sp. zn. Rvp 18901/2013, ktorými napádala tie isté uznesenia krajského súdu**

Podľa § 24 písm. b) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak ústavný súd v tej istej veci koná.

Prekážka prv začatého konania (litispendencia) bráni tomu, aby na ústavnom súde prebiehali dve konania, prípadne viac konaní v tej istej veci. Totožnosť veci je daná pri zhode predmetu konania, skutkových okolností, z ktorých sa uplatnené právo vyvodzuje, a identitou účastníkov konania. O prekážku litispendencie nejde, ak chýba čo len jeden z uvedených znakov totožnosti veci.

Ako už bolo uvedené, sťažovateľka podala viaceré takmer identické sťažnosti smerujúce proti tomu istému porušiteľovi – krajskému súdu, ktorými napádala totožné uznesenia krajského súdu, ktoré sa líšili len rozsahom označených práv, ktorých porušenie namieta (čiastočne sa prekrývali), a čiastočne rozšírenou argumentáciou, konkrétne ústavný súd zistil, že sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 10399/2013 je takmer totožná so sťažnosťou vedenou pod sp. zn. Rvp 10396/2013, sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 16251/2013 je takmer totožná so sťažnosťou vedenou pod sp. zn. Rvp 16248/2013, sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 16250/2013 je takmer totožná so sťažnosťou vedenou pod sp. zn. Rvp 16249/2013, sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 16253/2013 je totožná so sťažnosťou vedenou pod sp. zn. Rvp 16252/2013 a sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 18901/2013 je takmer totožná so sťažnosťou, o ktorej už ústavný súd rozhodol uznesením sp. zn. III. ÚS 90/2014 zo 4. februára 2014.

Z uvedeného dôvodu bolo potrebné sťažnosti vedené pod sp. zn. Rvp 10396/2013, Rvp 16248/2013, Rvp 16249/2013, Rvp 16252/2013 a sp. zn. Rvp 18901/2013 odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu neprípustnosti vyplývajúceho z § 24 písm. b) zákona o ústavnom súde.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. marca 2014